

Start opět z Vladislavi u Třebíče 18.5.2018. Členové výpravy Jindřich Buďa – Velitel, Ivan Dvořák, Jan Šticha – Bratránek, Lukáš Krchňák - Lukáš Jih, Lukáš Kovanda – Lukáš Sever, Roman Procházka, Igor Talaš, Milan Jílek, Jan Toušek – řidič. Sešlo z celé ČR se všemi nářečními zajímavostmi. Z původně plánovaného nakládání v 10.00 hod. sešlo, neboť řidič, Honza, zaspal. Navíc se objevila komplikace se startováním Tranzita, která nás provázela po celou dobu. Takže jsme před odjezdem stihli ještě předstartovní pivo a seznámení s novými členy. Nakládání proběhlo ověřeným způsobem: krabicová a batohová část v Tranzitu, kola a kuchyň na vleku. Velitel dal povel ke spočtení židliček a vyřazení nepotřebných. Bohužel neurčil nikoho konkrétně, takže nám pak jedna chyběla. Cesta byla náročná – v každé řadě sedadel se jeden opil. Naštěstí to nebyl řidič. Na místě jsme byli, po úmorné cestě, v sobotu v 7.00 hod., ale netrefili jsme plánované místo startu 1.etapy.

1. etapa 19.5.2018 – délka 48,5km, nastoupáno 1175m, naklesáno 1643m, maximální výška 1424mm.

V 8.00 hod. do sedel a hned na začátku trochu bloudíme, protože jsme jinde, než jsme chtěli. Po náročné poradě vymýšlíme zkratku, vynecháme Zaovinsko jezero, abychom se dostali na plánovanou trasu. Výsledkem je, že po 5km sjezdu po bahnité cestě, jsme všichni jako prasata a na kolech je vrstva lepivého bahna. Aby se dalo jet, musíme kola alespoň trochu umýt u studánky. Pohodová šotolinka údolím a za ní brutální výjezd, v konci dokonce výtlač na hřeben. Cestou jsem si připadal jako v Rumunsku – po cestě polehávaly na zemi různé, silně opálené, osoby – běženci. Nádherná hřebenovka,

s výhledy na svěží zelené kopečky, přešla v asfaltovou silničku do Zlatiboru. Město postavené snad celé nově. Hotely, stánky, obchody, lapače na turisty (půjčovny bugin, čtyřkolek, koní, prostě všeho). Rychlá výměna peněz a pryč. Honzu s Tranzitem nacházíme u potoka Crni Rzav, kus před Jezerem Ribničko. Sice kousek vedle silnice, takže nás každý zdraví troubením, ale místo je to pěkné a neprší. Takže bivak pod hvězdami bez stanu. Hygiena v potoce pod mostem, abychom nebudili pozornost. Silní jedinci (Igor s Honzou) vydrží večer i u táboráku, já se jdu raději vyspat.

2. etapa 20.5.2018 – délka 47,7km, nastoupáno 1488m, naklesáno 1655m, maximální výška 1303mm.

Ráno začíná dobře, svítí slunce, dojídáme zbytky guláše od večere a jako chuťovka knedlíky s vejci v provedení Igora a šéfkuchaře Honzy. Vyrážíme po asfaltu do výšky 1200m, kde nás čeká krásná šotolinová vrcholovka, zpestřená zjančeným koněm, který se za mnou rozběhl, a málem mě ulovil. Byl nevyzpytatelný,

všichni jsme z něj měli strach. Šotolinový sjezd do údolí k Monastiru Uvac, ve výšce cca 520mnm, nám zlepšil náladu. Krásný kamenný objekt kláštera. Po svačince vyrážíme po kamenité turistické cestě z údolí opět vzhůru do výšky cca 1150mnm. Udělal jsem si s Velitelem radost, a celé jsme to, jako jediní, vyjeli. Dlouhý sjezd za odměnu. Cíl Radoinsko Jezero. Tam nás šipkami Honza vede na tábořiště na pastvišti. Škoda, u jezera to nejde, takže hygiena nebude. Počasí slušné, oblačno.

3. etapa 21.5.2018 – délka 67,8km, nastoupáno 1553m, naklesáno 1356m, maximální výška 1358mnm.

Po teplé noci vyrážíme po silnici k přehradě Zlatarsko jezero a potom táhlé stoupání do města Nova Varoš. Tam se k nám připojuje Igor, který se nechal vyvézt Tranzitem. Dále stále vzhůru po silnici a následně lesní silničce až do výšky 1350m.

Připomíná mi to silničky v Krušných Horách. Stále mírně zvlněné. Následuje strmý sjezd přes pastviště s kravami do údolí k potoku, který různými způsoby brodíme. Lukáš - Sever projel, já jsem musel uprostřed šlápnout do vody, Igor se do vody raději položil celý. Ostatní zbaběle tlačí. Výjezd po staré zarostlé cestě na kopec a sjezd k vyhlídce Molitva, na meandry řeky Uvac. Úžasný výhledy. Škoda, že je oblačné počasí, za slunce by to bylo

hezčí. Blíží se bouřka, tak spěcháme dál. Cesta ale končí. Místní nám ukážou pěšinku pro dobytek, která nás dovede k řetězovému mostu přes Uvac. Sjezd někdo tlačí, někdo jede, je to trochu trial. Na druhé straně pokračuje normální cesta. Začíná bouřka, tak se na turistickém tábořišti schováváme do Kafebaru a dáváme si pár místních pivek a sváču. Velitel, jako vždy, ochutnává „domašnju rakiju“. Ta se neplatí – je přeci „domašnja“. Po bouřce opět do kopce a cestou s krásnými výhledy na Uvac projíždíme Senjici a nalézáme tábořiště u vývěru říčky Grabovica. Ta vyvěrá poměrně mohutným proudem na terén skrz starý „asi“ buchar. Příjemná koupel. Jsme ve výšce 1030mnm, takže je večer docela zima a rád vybaluji péřovku.

4. etapa 22.5.2018 – délka 86,3km, nastoupáno 1407m, naklesáno 1564m, maximální výška 1425mnm.

Ráno jsem zklamaný z počasí, mlha a rosa. Všechno mám vlhké. Postupně ale vylézá slunce a vypadá to na pěkný den. Po silnici vyjíždíme do 1450mnm a potom jedeme přes obrovskou náhorní plošinu. Mírně zvlněná travnatá krajina, s malými usedlostmi a pastvinami s vápencovými propady, postupně přechází v „mongolskou step“.

Oblast je převážně muslimská a je to znát na odpadcích, všude různě poházených. Opět se blíží bouřka, tak se ukrýváme ve vesnici Karajukitsha Bunari v místním Kafebaru. Nemůžeme ale ztrácet moc času, tak vyrážíme. Trasa vede po hliněné cestě, která je po dešti měkká. Navíc začíná pršet. Zase jsme začunění. Naštěstí déšť přestává, tak děláme opět očistu všeho v potoce. Místo plánované pro tábořiště nebylo vhodné, tak nám Honza posílá souřadnice náhradního

tábora za městečkem Tutin. Nacházíme ho bez problémů a jsme nadšení. Krásná louka u potoka, navíc začíná zase svítit sluníčko. Sušíme vše, co je možné. Tradiční večeře – smažený sýr s bramborem a tatarkou. Družíme se s místním muslimským staříkem. Po panáku žitné a dvou pivech odjíždí, protože je ramadán a manželka by to na něm poznala. Večer se ovšem vrací na traktor a přiváží láhev hruškovice. Děláme táborák s hudební produkcí Igora a Honzy.

5. etapa 23.5.2018 – délka 72,3km, nastoupáno 473m, naklesáno 877m, maximální výška 1036mnm.

V noci začalo mrholit, tak jsme se nakonec my bivačáři (Velitel, Ivan, Igor a já) sešli pod přístřeškem u Tranzita. Čeká nás silniční, přesunová, etapa se zastávkou v Novém Pazaru. Vůbec to nevadí, jsme už trochu unavení. V Městě Novi Pazar si dáváme na hodinku rozchod. Trochu se projedu a projdu, dám si zmrzku a pak sedím v parku. Moc mě to nezaujalo, nemám rád města. Tady je navíc šílený chaos.

Obyvatelé asi půl na půl (Srbové, muslimové). Zahalené muslimky mě překvapují. Mají na odkrytých částech tváře slušnou omítku make-upu. Přes městečko Rashka dojíždíme do tábořiště na louce plné hmyzáků. Navíc začíná bouřka. Chčije a chčije. Využívám toho a hygienu děláme s Velitelem v přírodní sprše. Pak sedíme v Tranzitu, popijíme kde co – pivo, víno, žitná. Nakonec se odhodlávám a stavím v dešti, poprvé v Srbsku, svůj pidistan. Všechno je mokré. Zalézám a snažím se usnout. Velitel s Ivanem a Honzou zatím paří v autě do noci, jsou dost hluční, takže se mi moc nedaří usnout.

6. etapa 24.5.2018 – délka 58,2km, nastoupáno 1792m, naklesáno 1599m, maximální výška 1976mnm.

Noc byla teplá, ale mokrá. Můj pidistan má už asi odslouženo. Mohl bych všechno ždímat. Všude je mlha a nás čeká výjezd na nejvyšší bod našeho putování. Škoda, že nebudou výhledy. Vyrážíme z výšky 450mnm a cíl má být 2000mnm. Stoupáme po asfaltové silnici se sklonem místy až 12% (podle značek). Čím jedeme výše, tím ubývá mlhy, až jsme nad mraky. Svítí slunce a je příjemně teplo. Paráda. Projíždíme obrovským stavenišťem komplexu horských hotelů Kopaonik. Téměř všechny jsou nové nebo rozestavěné.

Je to jak 3 Špindly na jednom kopci. Spousta lanovek na všech kopcích kolem. Pak už pokračuje horská kameňačka až na vrchol. Vyšší část - Nančinev Vrh 2017mnm - mají zabranou vojáci. Všude jsou zákazy vstupu, dívání se a fotografování. Nám tedy zbývá trochu nižší část – Suvo Rudiste 1976mnm – s obeliskem. Z toho je nejvíc zklamaný Lukáš-sever. Chtěl poprvé vyjet na kole do 2000mnm. Náladu si spraví pěkným terénním sjezdem. Pak už následuje jen dlouhý asfaltový sjezd do výšky cca 500mnm do vesnice Josanicka Banja a hledání tábora s Honzou a Igorem. Na křižovatce si na terasce dopřejeme pívko a pak už jedeme po šipkách, které nám kluci udělali. Našli úžasné místo v malém lomu u potoka a postavili skvělý přístřešek. V táboře mají již návštěvu – 24letý Srb Štefan – prý také bikuje.

Sušíme vše mokré, dáváme koupel a pak večeri. Štefan odjel se slibem, že se vrátí. Přijel s lahví rakije a stráví s námi celý večer u ohně a kytary. Povídat si chce anglicky, takže hovor plyne v angličtině se srbskými a českými prvky.

**7. etapa 25.5.2018 – délka 73,8km,
nastoupáno 1322m, naklesáno 1588m,
maximální výška 1116mm.**

Večer se protáhl, takže ráno vstáváme déle než obvykle. Prý bude závěrečná lehká etapa. Plán nemáme připravený v GPS, tak Ivan plánuje v mapě. Tím se z lehké etapy stane těžká, přes dva kopce. Všichni jsme unavení, psychicky i fyzicky, tak to nikomu moce nejede. Silniční výjezd do 1116 a sjezd do 570. U cedule vesnice Pleš musí vyfotit Igor svou holou hlavu. Vesnička Bzenice. Sníme

svačiny u Kafearu a dáme místní pivo Jelen. Následuje silnička v údolí. Potom se nahoru trochu trápíme - výjezd po šotolinové cestě do 1080 (vesnice Goč) a sjezd do 300mm. Závěrečný kamenitý sjezd je za odměnu, ale je tak dlouhý, že z toho bolí ruce. Užíváme si s Lukášem rychlost a ujíždíme. Na křižovatce pak marně čekáme. Vracíme se zpět, abychom zjistili, co se stalo. Igor prorazil – nepřeskočil rigol. Má na dvou místech nadvakrát procvaklou duši. Nemá náhradní s galuskovým ventilkem, takže musel lepit. Pak už jedeme společně a nacházíme tábor na malé loučce mezi silnicí a řekou. Velitel si všimnul Kafearu asi 3km zpět v Kamenici, tak tam vyrážíme utratit zbytek dinárů. Sedíme, kecáme, hodnotíme, když se najednou objevil místní Srb, každému přinese pivo a začíná družba. Pohoda, lidé jsou tady příjemní, dnes nám dokonce cestou do kopce podal řidič dodávky z okna čokoládu. Po celou dobu jsme neměli žádné problémy.

**CELKOVÁ BILANCE – délka
455km, nastoupáno
9210m, naklesáno
10282m, maximální výška
1976mm, útrata 20E.**

Cesta domů vcelku bez problémů, kromě zpestření na Srbsko-Maďarské celnici (hodinové čekání a tradiční problém se startováním Tranzita přímo v celní zóně).

Krásná země s krásnými zelenými horami a cestami. Všude je dostatek pitné vody – upravené prameny. Celá oblast je dost řídko osídlená. Lidé, kteří v horách žijí, jsou příjemní a ochotní. Jen by si měli té své nádherné přírody víc vážit a neházet odpad všude kde je napadne.

Handwritten signature: Milan J.